

O Perníčkovi

Každá škola má svoje strašidýlka. Škola v Lipencích jich má pět. Asi jste o nich nikdy neslyšeli. Určitě jste je někdy potkali a ani o tom nevíte. Najednou jste uslyšeli divný zvuk, něco bouchlo, klaplo, skříplo. Nikde nic a teď to slyšíte. Může za to strašidýlko, jmenuje se Vrzal.

Co asi tropí strašidýlko Pavučinka poznáte už z jeho jména. Čím se baví Fukýř? Ten prostě fouká. Udělá fúúú a rozsype papíry. Nebo foukne do tváře a má radost, když vás tím vyleká. Máme tedy Vrzala a Pavučinku, Fukýře, a kdo zbývá? No přece Loužička. Přijdete na její stopu, když je někde něco mokrého a mělo by tam být sucho. Kape kohoutek? Může za to strašidýlko Loužička.

To bychom měli dohromady čtyři a říkal jsem, že jich máte ve škole pět.

Páté strašidýlko, to je přece Perníček. Nechal jsem ho nakonec, protože Perníček nestraší. Co je to za strašidýlko, které nestraší? Je to chudák strašidýlko a vůbec za to nemůže.

Dřív to bylo jiné. I vaše škola vypadala jinak. Stála o samotě, neměla u sebe ten nový velký dům. Ze střechy jí vykukoval mohutný komín. Strašidýlko Perníček se točilo kolem kamen a zajímalo se o kouř v komíně. Co jiného by dělal, vždyť to bylo strašidýlko upečené v troubě! Jenže doba se změnila, ve škole se už netopí v kamnech, komín zbourali a Perníček přišel o zábavu.

Všech pět strašidýlek bydlí ve staré budově na půdě. Schovávají se tam za tlustými trámy a kdybyste je tam chtěli hledat, nikdy je nenajdete. Co by to bylo za strašidýlko, kdyby se nechalo nachytat?

„Já mám práce že nevím, kde mi kapka stojí,“ říká Loužička. Chystá se uvolnit vodovodní kohoutek, aby to dělalo kap, kap.

„Mně budeš něco kapat o práci,“ ufoukne si Fukýř. „Mám na starosti okna a dveře a všechny škvíry...“

„Ve srovnání se mnou si ani nevrznete,“ směje se jim Vrzal. „Všechno co je ve škole může skřípnout, klapnout, třísknout a že toho tady je a to všechno musím obstarat, až mi z toho hlava třeští.“

„Vy si tak stěžujte. Proti mně máte pohodu. Vás nikdo nehoní se smetákem a vysavačem. Sotva upředu svoji práci, už tam někdo běží, aby mi ji zničil,“ říká jim Pavučinka a natřásá se, jak je důležitá a chce, aby si jí všichni vážili a litovali, jaký je chudák.

Jenom Perníček musí mlčet. Kde jsou ty časy, kdy řádl kolem kamen a trubek a komínových dvířek a co vyváděl na komíně!

„Sed' pěkně tiše za trámem a neplet' se nám do práce,“ říkala mu strašidýlka. Vůbec se mu to nelíbilo. Byl zvyklý pobíhat a do všeho strkat svůj perníkový nos a teď má sedět za trámem? Jenže sotva se někam vypravil, už ho hnali pryč.

„Mám tu čerstvě nalito a rozšlapeš mi to,“ zlobila se Loužička. „Koukej odsud odpláchnout!“

Fukýř na něho taky křičel: „Jak mám dělat průvan, když mi tu stojí v cestě nějaký Perníček. Tady se nedá pracovat. Chci abys mi odsud odfičel a to hned!“

S nepořízenou se potkal u Vrzala.

„Všechny zvuky dělám já. Nechci abys mi do nich dupal.“

„Mám přece malinké nožičky a žádný hluk nedělají,“ bránil se Perníček.

„Ještě aby dělaly, to bych s tebou pořádně vydupal,“ hartusil hlučný Vrzal.

„Radím ti dobře, zůstaň za trámem a ani se nehni,“ říkala mu Pavučinka. „Když neposlechněš, kamarádi strašidýlka chtějí, abych tě omotala pavučinami, abyses nemohl ani hnout.“

„Ty mi říkáš, abych se nehnul,“ smutně namítal Perníček, „jinak že mě omotáš, abych se nehnul. Jaký v tom bude rozdíl?“

„Když tě neomotám,“ řekla Pavučinka, „můžeš si myslet, že byses mohl hnout a přece se nehneš. Když budeš omotaný, nebudeš se moct hnout, ani kdybys chtěl. Chápeš?“

Perníček o tom hodně přemýšlel a pořád si říkal, že v tom zas tak moc velký rozdíl není, ale přece jenom by se mu nelíbilo, aby ho Pavučinka omotala a tak raději seděl nehybný za trámem.

Seděl a seděl, až dostal nápad.

Až budou ostatní strašidýlka v práci, tajně se vypraví do nové školní budovy.

Ostatní strašidýlka se nové budově vyhýbala. Tam se nedá strašit, říkala. Všechno je tam nové a novost se k strašení nehodí. Ona je ta stará budova vlastně taky nová. Dopltil na to Perníček,

když mu zbourali komín a vystěhovali kamna. Ale strašidýlka mají svoji hlavu a hned tak jim něco nevymluvíte. Tak se tedy Perníček jednou v noci vydal do nové budovy, všechno tam prošel a i na dvůr se dostal. Prohlížel si, co všechno je tam namalováno na zemi. ABECEDA, copak to asi je, divil se Perníček. Když se pak vrátil do staré budovy, už tam byla po něm shánka. Kde prý byl a co tam dělal. Když strašidýlkům řekl, že byl v nové budově, to teprve nastal cirkus. Strašidýlko Vrzal hned šel za Pavučinkou, aby Perníčka pořádně omotala, aby navěky zůstal za trámem a ani se nehnul.

Chudák Perníček, celý se rozklepal, když to slyšel. Teď, když se tak hezky proběhl po celé škole, zalíbilo se mu to a už vůbec by nechtěl zůstat omotaný za trámem na půdě staré školy.

„Když tak ale o tom přemýšlím,“ ozvalo se strašidýlko Fukýř, „proč ho nenecháme, aby se toulal po nové budově? Nechodíme tam a když se nám tu nebude plést do foukání...“

„...a taky do kapání..“ přidala se Loužička.

„Když se nebude plést,“ souhlasila Pavučinka, taky se jí moc do omotávání Perníčka nechtělo.

„Zkrátka, nechme ho, ať si dělá co chce a bude od něho pokoj!“

Od té doby bylo strašidýlko Perníček v nové budově jako pečený vařený, hlavně pečený. Čase pochopil, co je to abeceda. Když pak se osmělil číhat na dvoře i ve dne, dobře schovaný do škvíry, od dětí se naučil číst. Moc užitečná věc je ta abeceda, radoval se Perníček a jak teprve byl blažený, když objevil knížky v knihovně! Nejdřív z nich byl zmatený. Co to je? Papíry s obrázky... a vedle obrázků, no ano, to přece znám, do je abeceda, naučil jsem se to od dětí na dvoře!

Tak se stalo, že strašidýlko Perníček objevilo krásné knížky ve školní knihovně. Čím dál míň často se vracelo na své stanoviště za trámem v podkroví staré budovy. Našlo si v knihovně skryš kterou znám a neprozradím ji, protože by se na mě kvůli tomu Perníček moc zlobil. Dokonce se rozhodl, že se za trám nevrátí.

„Kdepak je Perníček?“ divila se ostatní strašidýlka. Nejdřív jedno druhé ujišťovalo, jak je dobře, že je od něho pokoj, ale pak zjistila, že se jim po něm stýská. Nakonec se Fukýř odvážil a vydal se jednou v noci do nové budovy a Perníčka v knihovně našel.

„Vrať se k nám,“ prosil ho. „Všem se nám po tobě stýská a máme tě rádi.“

Perníček se nechal přemluvit, vrátil se za kamarády a když pak byl v noci klid, vyprávěl strašidýlkům všechny ty zajímavé příběhy, které si v knížkách v knihovně přečetl.

A víte, kterou pohádkou začal?

No přece tou o škole v Lipencích, o Perníčkově a jeho kamarádech strašidýlkách!